

Rebecka Aldén

De achtste doodzonde

VERTAALD DOOR
JANNY MIDDELBEEK-OORTGIESEN

2016
Amsterdam

Voor Björn, Morgan, Ellinor en Simone

1

‘Leven jullie je leven ten volle? Benutten jullie elke dag? Beseffen jullie wat je hebt? En wat het zou betekenen als je het kwijtraakte? Mijn naam is Nora Lindqvist en ik ben hier om het met jullie te hebben over hoe je het maximale uit je leven kunt halen.’

Ze liet een pauze vallen, keek vanaf het podium zelfverzekerd uit over het honderdtal mensen dat haar aandachtig gadesloeg en nam een slokje water uit het glas dat voor haar stond. Niet omdat ze dorst had, maar vanwege de uitwerking die de pauze had.

‘Ik was zo iemand die over veel dingen ontevreden was. Iemand die klaagde en zeurde over het leven. Die vond dat de dingen niet liepen zoals ik wilde. Het regende altijd wanneer ik vrij was. Ik won nooit wat wanneer ik loten kocht. Mijn baas had geen oog voor wat ik deed en ik verdiende te weinig. Ik maakte ruzie met mijn man, hij waardeerde me niet. Ik verkocht kletspraat over mijn vrienden wanneer ze er niet bij waren. Ik was te dik, te moe, te bleek. Ik was simpelweg zoals de meeste mensen. Ontevreden. Zeurderig. Een slachtoffer van de omstandigheden. Ik had altijd pech.’

Ze pauzeerde opnieuw en richtte haar blik op het publiek om zo veel mogelijk mensen aan te kijken.

‘Mijn nagels braken altijd. Ik had nooit *a good hair day*.’

Ze haalde haar schouders op en trok haar mondhoeken overdreven ver naar beneden. Het publiek grinnikte. Ze wacht-

te tot het gelach verstomd was en klikte toen haar laptop aan die op het tafeltje naast haar stond. De beamer liet op het grote doek achter haar een foto zien. Het was een foto van haarzelf. Van vóór het ongeluk. Ze zat ineengezakt aan een tafel met een glas wijn in haar hand, haar arm voor haar buik, als in een hopeloze poging de omvang daarvan te verbergen. Ze droeg een groot vormeloos zwart vest en haar benen zagen er dik uit in een strakke lichtblauwe spijkerbroek.

De mensen op de eerste rij lachten herkendend. Nora wist dat ze het publiek betoverde. Dat het effect van haar woorden krachtig was wanneer ze er in levenden lijve bij stond, verblindend mooi en helemaal perfect. Het fascineerde mensen als iemand die succesvol was het ook moeilijk had gehad. Dat gaf hoop. Nora had zich ingelezen. Niets had zoveel impact als Assepoesterverhalen. Rupsen die zich tot vlinders ontpopten. Het liefst in een vloek en een zucht. Zoals Paul Potts of Susan Boyle, twee tamelijk middelmatige zangers die in een live-uitzending van een talentenjacht op tv wereldwijd waren doorgebroken en sindsdien extreme hoeveelheden platen verkochten.

Nora benadrukte daarom de beroerde staat waarin ze voor haar ongeluk had verkeerd. Om de metamorfose nog meer kracht bij te zetten. Ook haar optreden van vandaag was weloverwogen. Ze mocht ook weer niet te veel opvallen, niet te mooi zijn. Ze moest iemand blijven met wie het publiek zich kon identificeren. Absoluut niet uitdagend zijn. Zowel mannen als vrouwen moesten van haar houden. Ze lette er goed op dat haar hakken niet te hoog waren en ze had nooit iets aan wat een te diep décolleté had. Haar halflange roodblonde haar droeg ze ontwapenend los.

Ze zette zich schrap. 'Maar toen gebeurde er iets. Iets wat mijn leven voorgoed heeft veranderd. Ik stond op het punt alles te verliezen waar ik zo ontevreden over was, maar ik besefte dat het 't enige was wat ik had. Ook al is het niet perfect,

het is wel van mij. Mijn leven! En ik ben de enige die het kan veranderen. Niemand anders.'

Terwijl het publiek de adem inhield, nam ze nog een slok water.

Vervolgens vertelde ze over die donkere avond, eind oktober, bijna tien jaar geleden. Dat ze ruzie had gemaakt met haar man, aangeschoten was geweest, dat hij de flat had verlaten en ze achter hem aan was gevlogen. Dat ze zich te ver over de balustrade had gebogen en uiteindelijk was gevallen. Van zeshoog naar beneden. Ze wist het verhaal goed te brengen, had het vele malen verteld.

Ze klikte een foto van het trappenhuis aan, van bovenaf genomen. Zelfs op de foto kon je zien hoe duizelingwekkend de afstand was naar de begane grond. Ze hoorde het publiek naar adem happen. Een vrouw op de eerste rij sloeg haar hand voor haar mond. Enkele anderen beschermden zichzelf instinctief door hun armen over elkaar te slaan en hun rug in de rode bioscoopstoelen naar achteren te duwen, alsof ze daarmee wat Nora vertelde op afstand konden houden.

Ze wisten wat er ging komen. Dat was mede waarom het zo prikkelend was. Net een Grieks drama waarbij het contract met het publiek al in de eerste akte is ondertekend.

Het was groot nieuws geweest toen ze van zeshoog naar beneden viel en wonder boven wonder overleefde. Zelf wist ze zich niets van de gebeurtenis te herinneren, de artsen hadden haar kapotte lichaam barmhartig in slaap gehouden. Ze liet de foto's zien die er van haar gemaakt waren. Blauwe plekken, zwellingen, verband, slangen die aan geavanceerde apparatuur waren gekoppeld. Aanvankelijk was haar toestand kritiek geweest. In totaal had ze eenentwintig botten gebroken en een geperforeerde long opgelopen. Haar jukbeen en kaak waren verbrijzeld en haar ene oog ingedrukt. Dit deel van het verhaal vertelde ze zo zakelijk en emotioneel als ze kon. Ze wist dat er geen dramaturgische ingrepen of kunstpauzes nodig

waren. Het publiek was muisstil. Volgde haar bewegingen op het podium, hing bij elke lettergreep aan haar lippen. Ze klikte een nieuwe foto aan. Die was drie maanden later genomen, toen de artsen van mening waren geweest dat ze haar weer uit haar slaap konden laten ontwaken. Een mager mensje, met holle ogen, en armen en benen zonder spieren.

‘De artsen zeiden tegen me dat ik nooit meer zou kunnen lopen. Het was een wonder dat ze me überhaupt bij kennis konden laten komen. Een menselijk lichaam kan niet zomaar alles aan.’

Ze nam een slok water om het publiek de gelegenheid te geven de foto en de details in zich op te nemen. Daarna zette ze zich schrap om te vertellen wat ze al zo vaak had verteld. Over hoe haar man haar had bijgestaan. Dat ze hadden begrepen wat belangrijk was in het leven. Dat ze waren gestopt met hun destructieve ruzies en elkaar juist waren gaan steunen. Hoe ze voor elkaar en voor het leven hadden gekozen. Het had een jaar geduurd voordat ze weer kon lopen. Vandaag, tien jaar later, was ze zo goed als volledig hersteld. Alleen nog een paar schroeven in haar lichaam, van buiten onzichtbaar.

Ze bereidde zich voor op de uitsmijter. Het crescendo.

‘Ik heb geleerd dat het om wilskracht gaat. Het gaat erom dat je een besluit neemt. Het gaat erom dat je het doel ziet, dat je visualiseert wat je wilt bereiken. Ik sprak hardop uit wat voor leven ik wilde hebben, en dat heb ik ook gekregen.’

Ze begon iets harder te praten.

‘Ik heb nooit getwijfeld. Mijn man heeft nooit getwijfeld.’

Ze stak haar handen naar voren en keek uit over het publiek. Daarna vervolgde ze met zachte stem: ‘Wij hadden een besluit genomen. We zeiden niet “als ik gezond word”, maar “wannéer ik gezond word”. We praatten over wat we allemaal gingen doen wanneer ik gezond werd. Hoe ons leven eruit zou zien. Ik ben ervan overtuigd dat ik om die reden hier vandaag sta.’

Ze oogste een spontaan applaus en keek tevreden om zich heen. Ze was een succes.

En kon vijfenveertigduizend kronen factureren, exclusief btw.

2

Het huis stond op een heuveltje. Zelfverzekerd blikte het neer op de vrijstaande huizen langs de straat. Groter, ouder en respectabeler dan alle andere huisjes die decennialang als onkruid waren opgeschoten aan de voet van de protserige gepleisterde villa van rond 1900. Het gebied was niettemin met een zekere zorg bebouwd, zodat er niet te veel inbreuk op de waardigheid van het huis was gemaakt. Het was nog steeds het grootst, mooist en hoogst geplaatst, en het was waarschijnlijk vooral de kleine verhoging waarop de villa stond die het zijn respectabele uitstraling gaf. Het huis was net een oude fabrieksdirecteur die uit oneindige goedheid de andere huizen in zijn grote schaduw toeliet. Het perspectief vanaf de straat zorgde ervoor dat het nog groter leek dan het in werkelijkheid was. Nederig zou niemand de statige stenen stoep die naar de grote voordeur leidde noemen. De twee leeuwen aan weerszijden benadrukten de gewichtigheid.

Frank had gevonden dat ze er belachelijk pompeus uitzaagen met hun uitgestrekte poten, neuzen in de wind en gesti-leerd golvende manen. Nora was het lachend met hem eens geweest, hoewel ze diep in haar hart eigenlijk onmiddellijk aan de grote versteende katbeesten verslingerd was geraakt. In feite waren zij de reden geweest dat ze de knoop had doorgehakt. Dit huis en geen ander.

Dat was binnenkort acht jaar geleden. Albin was toen nog een baby geweest en de toekomst had zich beloftevol en lich-

tend voor hen uitgestrekt. Dat Nora erin geslaagd was te overleven, opnieuw had leren lopen en bovendien zwanger was geworden, was al een wonder.

Het protserige huis weerspiegelde hun triomf. Een jong gezin dat als een feniks uit zijn as was herrezen.

Stiekem was Nora niet alleen dol op het huis, maar ook op zijn bijnaam. ‘De Rechtersvilla’. Dat klonk pompeus en onwillekeurig zag ze daar een symboliek in: ze was niet gedoemd tot een leven in een ziekbed, verlamd, mislukt en gedeprimeerd, ze kon met haar leven doen wat ze wilde. Het naar believen vormgeven.

De bijnaam was ingegeven door het feit dat er het grootste deel van de vorige eeuw een rechter in had gewoond. Volgens de oudere burens was hij een eeuwigheid de heerser van de straat geweest en de meeste bewoners hadden met ontzag opgekeken tegen zowel hem als De Rechtersvilla.

Op een dag vlak voor de millenniumwisseling was de oude rechter spoorloos verdwenen. De meeste mensen namen aan dat hij acuut in een tehuis was opgenomen en was overleden. In de nieuwe eeuw raakte het huis in zijn eenzaamheid geleidelijk in verval. Het duurde een paar jaar voordat er een paar mannen van middelbare leeftijd, die later de neven van de rechter bleken te zijn, naar kwamen kijken. Informatie over het lot van de rechter hadden de burens niet gekregen van de ontoegankelijke familieleden. Er verstreken opnieuw een paar jaar, maar het huis bleef onbewoond en de meubels stonden te verstoffen. Niemand van de burens begreep eigenlijk waarom. Maar op een mooie dag in de nazomer stond De Rechtersvilla opeens te koop. In de advertentie werd het object aangeprezen om zijn grootte en zijn voorgevel. En uiteraard om de ligging. Het gebied was de laatste jaren aantrekkelijker geworden, hoewel het een eind van de binnenstad verwijderd lag. In de advertentie hadden geen foto’s gestaan van het interieur van het huis, maar dat werd omschreven als mooi, met

gehavende maar originele details, en potentie en mogelijkheden. Een renovatieobject, met andere woorden.

Er scheen een warme augustuszon toen Nora en Frank voor het eerst de stenen stoep betraden en rond het huis liepen. Aan de achterkant lag een grote verwilderde tuin. De niet-gesnoeide fruitbomen overwoekerden elkaar, de struiken waren ruig en het gazon had kale plekken en was verbrand, maar de verwilderde en slecht onderhouden staat van de tuin was niets vergeleken met hoe het er binnen uitzag. Veel belangstellenden fronsten hun wenkbrauwen bij de sigarenwalm die in het sombere stoffen behang hing. Er zaten grote scheuren in de plafonds en vochtplekken op de vloeren. Nora liet zich echter niet afschrikken. Integendeel, het oude patriciërshuis had iets wat haar aansprak. Toen ze plechtig de trap naar de bovenverdieping op liep en het gigantische schilderij aan de muur in de gaten kreeg, was ze als betoverd geweest. Het was geen mooi schilderij, al was de sierlijke goudkleurige lijst imposant. Het motief was in doffe tinten geschilderd en stelde de oude rechter in zijn zwarte ambtskleding voor. De kunstenaar had niet veel gedaan om zijn uiterlijk te verfraaien. Juist niet, het hoofd was gegroefd en ronduit lelijk, met zuinige humorloze lippen en dun haar. Maar zijn ogen straalden iets uit. Een gezag en een vanzelfsprekendheid waardoor Nora geraakt werd. Ze riepen een gevoel van angst bij haar op, maar ze werd tegelijkertijd door die ogen aangetrokken. Dit was een man met wie niet te spotten viel, een man die verwachtte dat je hem gehoorzaamde en respectvol behandelde.

Nora en Frank wisten dat de neven geen tijd hadden gehad om het huis te ontruimen, maar ze waren verbaasd dat zelfs het grote portret er nog hing toen ze er introkken. Wie was hij geweest, die strenge rechter? De oude meubels, die dik onder het stof zaten, verraadden het een en ander over zijn persoon. Tegen de muren stonden zware ouderwetse meubelstukken in donkere houtsoorten, veel leer en fluweel. En over

dat alles hing de zoetzure walm van dure sigaren.

Frank had geaarzeld. Het was iedereen die kwam kijken duidelijk hoe gigantisch veel werk het zou zijn, maar Nora had hem overgehaald. En toen bleek dat alle andere belangstellenden zich de een na de ander terugtrokken en ze het huis ver onder de vraagprijs konden krijgen, ging Frank akkoord.

‘Weet je het echt zeker?’ had hij nog een laatste keer gevraagd.

Nora had op haar lippen gebeten en geknikt. Iets van de rechter en van de zelfverzekerdheid en de patriciërsuitstraling van het huis had haar gegrepen. Misschien dat het huis haar kon geven wat ze in haar leven had gemist?

Ze ontkwamen er natuurlijk niet aan de hele tent te renoveren en hadden muren en plafonds weggebroken. De meubels hadden ze in grote containers gegooid, de meeste waren te versleten om nog voor tweedehandsgebruik in aanmerking te komen. De kamerbrede tapijten werden losgetrokken om plaats te maken voor nieuwe vloeren: echt parket en tegels. Het behang werd van de muren gescheurd, er werden wanden weggehaald en nieuwe gipsplaten bevestigd, die wit werden geschilderd of waar behang op kwam. De badkamer op de bovenverdieping werd compleet gerenoveerd met zandsteen, mozaïek, een jacuzzi en een wandtoilet. In de kelder legden ze een moderne wasruimte en een sauna aan en installeerden ze een douche met een gigantische douchekop, die in de winkel met regenwoudassociaties aan de man werd gebracht.

Toen ze klaar waren, resteerde alleen nog de voorgevel van het oude huis, en die werd nu op zijn beurt opgeknapt in een leeuwengele tint, dezelfde kleur waarin het koninklijk paleis in Stockholm ooit was geschilderd. Nora vond dat een fijne gedachte.

Het enige wat ze er niet uit kregen, was die vieze sigarenlucht. Frank beweerde dat hij die niet rook, maar Nora wist dat hij loog.

3

‘Natuurlijk moet je gaan!’

Nora aarzelde. Ze had er een hekel aan als Frank zo stellig was. Haar onderbuikgevoel zei haar dat *svt Debat* een tv-programma was dat je moest mijden. Een paar jaar geleden was dat nog niet zo geweest, maar als ze de opinie in de sociale media juist interpreteerde, werd er tegenwoordig behoorlijk op het programma neergekeken. De deelnemers werden voornamelijk gezien als naar aandacht snakkende bekende Zweden van het tweede garnituur, die het in feite niet uitmaakte wat ze ergens van moesten vinden zolang ze maar op tv kwamen. Ze had diverse bekenden onder haar Facebookvolgers die regelmatig lieten weten dat ze voor het avondprogramma waren uitgenodigd, maar dat ze daar uiteraard voor hadden bedankt. Eigenlijk zou ze zelf ook tot die groep willen behoren.

‘Als jij niet gaat, bellen ze Angelika, daar kun je vergif op innemen.’

Nora kreeg een knoop in haar maag. Angelika Simonsson. *Up and coming*. Jonger, knap, charmant en vooral gretig. Angelika had lang niet zoveel boeken op haar naam staan en draaide nog niet zo lang mee als Nora. Haar publiek was ook kleiner. Nog wel. Maar Nora wist hoe de media redeneerden. Als er een nieuwe naam was die *hotter* was, dan kozen ze die. Frank had gelijk. Natuurlijk moest ze gaan. Er zat niets anders op dan mooie kleren aantrekken, naar Gotenburg vliegen en

een eeuwigheid in de make-up zitten, voor de daaropvolgende vernedering van de drie, vier zinnen waarmee ze zou weten in te breken. Want meer zou er niet in zitten, dat wist ze. Godzijdank was het pas na het weekend. Ze had tijd om zich voor te bereiden.

‘Ik ga,’ zei ze tegen Frank en ze gooide de hoorn erop.

Eigenlijk was deze rolverdeling niet echt gezond, vond ze weleens. ’s Ochtends en ’s avonds waren ze echtelieden, maar overdag belde hij soms op om haar allerlei opdrachten en gedragsregels te geven. Ook al werkten ze al jaren samen, toch was het af en toe moeilijk om zich aan te passen. Wat haar stoorde, was dat alleen zij daar moeite mee leek te hebben. Frank wekte de indruk juist te genieten wanneer hij de rol van haar agent op zich kon nemen. Het was net of die hem de legitimiteit verschaftte haar naar zijn pijpen te laten dansen. Zoals zonet tijdens hun gesprek. Hij wist precies wat hij moest zeggen om haar te krijgen waar hij haar hebben wilde.

Er waren in de buitenwereld veel bedreigingen. Angelika Simonsson was er daar slechts eentje van. Nora draaide al zo lang mee dat ze wist hoe de branche werkte. Ze moest ongeveer elke twee jaar met een boek komen en tussendoor een aantal keren in de media optreden: debat- of koffiëprogramma’s, praatprogramma’s in de vroege ochtend, het liefst ook in *Studio Een* van Radio 1. En dat allemaal om maar relevant, actief en geloofwaardig over te komen. Als ze het op die punten liet versloffen, zou het niet lang duren of haar vaste column in het vrouwenblad ging naar iemand anders en dan zou haar feitelijke inkomstenbron – haar lezingen – opdrogen. Het was belangrijk dat je altijd gezien en gehoord werd, op de juiste manier en in de juiste context. Haar gepieker deed haar automatisch naar haar smartphone grijpen. Daarmee stond ze in contact met haar omgeving, had ze de dialoog met haar lezers, de cijfers van hoe populair en interessant ze op dat moment was. Genadeloos hard in het aantal volgers en likes.

Ze begon met Instagram. Ze vloekte inwendig toen ze zag dat ze alleen al sinds gisteren elf volgers was kwijtgeraakt. Er was er eentje bij gekomen. Niet eens de vijfhonderdvierenveertig likes en de drieëndertig commentaren konden haar zorg doen verminderen. Ze klikte snel naar Angelika Simonssons account en ontspande; ze was nog steeds de grootste, maar Angelika's populariteit nam met de dag toe. De reden hiervoor was het succes van het laatste boek van haar concurrente. *Weg met die excuses!* werd als stoer en een tikje respectloos beschouwd, maar had, niet geheel onverwacht, wat kritiek gekregen van de vestenbrigade, die vanuit hun slachtofferrol het maatschappelijk bestel voortdurend de schuld gaven. Het grote publiek leek echter toch van mening te zijn dat er met dit boek een frisse wind was gaan waaien in het Zweedse debat. Nora had meteen al zien aankomen dat de media het volkomen onweerstaanbaar zouden vinden om er aandacht aan te besteden.

Shit. Haar volgende boek moest echt een succes worden, anders zou ze worden gedegradeerd tot de slechtere, saaiere en degelijkere van de twee. Ze scrolde door Angelika's Instagramfoto's: selfies waarop ze mooi opgemaakt en gelukkig stond afgebeeld werden afgewisseld met fraaie stillevenen en mooie boodschappen over het zien van de schoonheid in het alledaagse, en groepsfoto's met allerlei andere bekende Zweden. Nora dacht na. Misschien moest ze de dag besteden aan het serieus overdenken hoe ze Instagram zou gebruiken: voor zichzelf een stevige policy noteren, al haar eerdere posts door-nemen en echt inventariseren welke wel en welke niet hadden gewerkt en waarom. De laatste keer dat ze dat had gedaan had dat goede resultaten opgeleverd, maar in deze veranderlijke wereld kon je nooit achteroverleunen en zeggen dat je werk erop zat. Nadat ze Instagram had gescand ging ze over op Twitter. Ze wist dat ze Angelika hier de baas was; die had niet eens een account. Maar Nora kon daar niet alleen maar bevrediging bij voelen. Was het misschien een teken dat Twitter

achterhaald was? Ze schudde haar zorg van zich af; na jaren van bouwen had ze tegenwoordig een groot publiek op Twitter, ze kon niet zomaar stoppen. Op Twitter bereikte ze ook een gedeeltelijk ander publiek, wat intellectueler, mensen uit de mediawereld die wat invloedrijker waren en daarom heel belangrijk. Ook al konden ze af en toe tamelijk lastig zijn met hun kritische houding, velen van hen waren ook goed in het verspreiden van haar naam en gedachtegoed, en ze wist dat ze bij de Twitterelite geaccepteerd en bekend was. Ze noteerde drieëntwintig nieuwe volgers, vijftwintig retweets en een aantal opmerkingen en vragen. De belangrijkste beantwoorde ze snel.

Daarna ging ze over op Facebook. Facebook was in zekere zin het moeilijkste medium. Hier had ze haar hele kennissenkring, haar oude jeugdvrienden, verre familieleden, burens, maar ook een heleboel fans. Er was een tijd geweest waarin ze overwoog een privé- en een professioneel account aan te maken, maar ze had beseft dat het te moeilijk zou zijn om daar onderscheid in aan te brengen. Nu moest ze dus voortdurend op het slappe koord balanceren van voldoende persoonlijk zijn zonder te privé te worden, en voldoende reclame maken zonder te opdringerig over te komen. Ze had haar volgers discreet in verschillende categorieën verdeeld, zodat niet iedereen hetzelfde zag. Of beter gezegd: ze toonde dat waarvan ze vond dat iedereen het zou moeten zien. Als gewone mensen toch eens beseften hoeveel tijd ze alleen al hierin stak. En hoe ongelooflijk noodzakelijk dat was. Zelfs Frank begreep dat niet helemaal, ook al zat hij zo'n beetje de hele tijd over imago en pr te zeuren.

Toen ze klaar was, was er meer dan anderhalf uur verstreken. Ze moest zich bedwingen om haar Instagramaccount niet opnieuw te openen, want dan zou de dans van opmerkingen, vragen en likes weer van voren af aan beginnen. Het was net een eeuwige kringloop.

Ze dwong zichzelf ertoe haar mobiel aan de kant te leggen en zette haar computer aan. Ze moest een paar dingen wegwerken. De column in het blad van Susanne. Ze had van de redactrice vijf nieuwe vragen gekregen die ze moest beantwoorden. Ze moest ook een discussieartikel voor een webpublicatie schrijven. En daarna moest ze *svt* bellen om te zeggen dat ze op hun uitnodiging voor het debat van aanstaande maandag inging, en dat moest ze dan ook voorbereiden. Ze werkte een paar uur efficiënt, alleen onderbroken om naar de wc te gaan en haar koffiekopje een paar keer bij te vullen. Haar maag protesteerde tegen de hoeveelheid sterke koffie, maar daar besteedde ze geen aandacht aan.

Het werd vier uur en het was tijd om de kinderen van de naschoolse opvang op te halen. Albin, die in groep vijf zat, had al een keer gebeld om te vragen of hij met een vriendje mee naar huis mocht. Nora had uitgelegd dat dat niet kon omdat hij naar voetbaltraining moest; hij moest zich eerst nog thuis omkleden en een boterham eten voordat hij om vijf uur in sportkleding op het veld zou staan.

Saga vroeg nooit of ze met iemand mee naar huis mocht. En ze werd ook door niemand gevraagd.

Nora voelde stress. Om zes uur waren ze uitgenodigd bij de burens, maar ze had eraan gedacht om aan te kondigen dat ze er pas om halfzeven konden zijn, vanwege Albins voetbal.

Ze had Saga ook voor voetbal opgegeven, maar haar dochter had er alleen maar angstig bij staan kijken. Het lukte niet om haar tot interactie met de anderen van het elftal te bewegen en voor de bal leek ze vooral bang. Na een paar keer hoefde ze er van Nora niet meer naartoe. Na die mislukking had ze geprobeerd een passende sport voor Saga te vinden, maar dat was niet gemakkelijk. Ze had een paar jaar op de wachtlijst gestaan voor gym, maar ook dat werkte niet. Saga was bang voor zo ongeveer alles wat de trainers wilden dat ze deed. Met dans hetzelfde. Saga wilde niet optreden, ze wilde

niets in groepsverband doen. Het enige wat zij had, was de piano en dat vorderde pijnlijk langzaam, vond Nora. Ze hield zichzelf voor dat haar dochter nog maar in groep drie zat. Ze zou vast wel iets geschikts vinden. Zwemmen misschien? Saga hield wel van water. Althans?

Nora wierp een blik op de klok, ze moest er nu als een haas vandoor.